

КАНАРЧЕТО ДЖОНИ

Навънъ снѣжинкитѣ тихо падаха. Тѣ покриваха съ бѣла покривка земята. Покриваха кѣшитѣ, дърветата, улицитѣ, полетата и планината, която бѣше до голѣмия градъ. И планината бѣше цѣла въ бѣло и, сякашъ, подъ снѣжинкитѣ бѣше станала още по-висока.

Джони, малкото канарче, спрѣ тѣжната си пѣсенъ въ клетката и се загледа презъ отворения прозорецъ. Какви сж тия бѣли, малки звездички, които падатъ отъ небето? И защо е така студено?

Кѣде остана неговата далечна родина, гдето е вѣчна пролѣтъ, гдето днитѣ сж ясни и слънчеви, а ноцитѣ бѣли и изпълнени съ благоуханията на безброй цвѣтя!

Кѣде е всичко това?

И Джони наново се унесе въ споменитѣ си.

Ето — една черна ржка прихлупва малкото гнѣздо, въ което той и неговата сестричка чакаха майка си, да имъ донесе храна. Черната и безмилостна ржка взема най-напредъ свидната му сестричка, а следъ това и него. Тѣ започватъ да пискатъ. Майката чува жалния писъкъ и долетява. Тя вижда праздното гнѣздо и се хвърля къмъ човѣка, който е отнелъ рожбитѣ ѝ. Човѣкътъ размахва една гега и се мѣчи да прогони майката. Тя, обезумѣла отъ скръбъ, се спуща и забива малкото си клюнче въ ржката, която е стиснала децата ѝ. Въ този мигъ човѣкътъ я улучва съ другата си ржка и злостната майка пада обляна въ кърви на тревата.

— Пиу-пиу... едва прошепва смъртно ранената майка, трепва нѣколко пѣти съ окървавенитѣ си крила, и нейното малко сърдце престава да тупти...

Джони притваря очи предъ зловещата картина и заплаква. Заплаква и малката му сестричка. Плачатъ дветѣ сиротинки, но черната ржка, безъ да трепне, ги слага въ една тѣсна желѣзна клетка.

Сиротинкитѣ се опитватъ да хвъркнатъ, но тѣ само се блѣска въ решеткитѣ и съ болка падатъ на дъното.

И после — дълго пѣтуване по океани и морета съ параходъ. Една нощъ излѣзла буря, и параходътъ едва се спасилъ отъ потъване. Отъ цѣлия параходъ никой не загиналъ. Само една малка птичка затворила очичкитѣ си. Скѣпата сестричка на Джони умрѣла отъ скръбъ по майка си. Цѣла седмица тя не била вземала никаква храна. Напраздно Джони молилъ, плакалъ. Но малката човчица не се разтваряла да поеме разпилѣнитѣ зрънца. И въ бурната нощъ отлетѣла душата на сестричката.

Колко много е плакалъ презъ тази бурна нощъ Джони. И на другия день. И презъ цѣлата седмица. Но неговитѣ сълзи не върнали сестричката му.

И той останалъ съвсемъ самъ на свѣта.

Параходътъ спрѣлъ на едно пристанище. Клетката съ Джони била изнесена. Следъ това той пѣтувалъ съ желѣзница.